

Programul dezordonat - o patima camuflata

Auzim din ce in ce mai des pe om spunand: "Nu mai am timp pentru nimic!" Tot mai mult, omul zilelor noastre sta cu ochii pe ceas sau cu telefonul mobil in mana: da un telefon, verifica un mesaj, se uita la ceas, cauta sa isi aminteasca ceva de prin agenda, totul pentru ca nu cumva sa uite ceva din programul zilei.

Ceva nu este in regula cu aceasta vreme fara timp! Si inainte aveau oamenii serviciu si casa, copii si griji, insa astazi abia de le mai pot face fata. Zilnic ma uit pe fetele oamenilor pe langa care trec: mai intristate, mai abatute, mai indepartate, mai pline de griji si cu programe mai incarcate.

Se arata a fi din ce in ce mai adevarate vorbele lui Antoine de Saint-Exupery, care zic: "Tristetea este intodeauna formata din timpul care curge si nu si-a dat roadele." Omul a ajuns sa alearga neincetat, de dimineata pana seara, insa, cu toate acestea, nimic nu il multumeste, nimic nu il odihneste din cele pe care le face. Omul isi foloseste rau timpul primit in dar.

Moralistul francez Jean de la Bruyere da o sentinta scurta acelor care se plang de faptul ca nu au timp pentru nimic sau ca au mult prea putin. El spune astfel: "Cei care isi intrebuinteaza rau timpul sunt cei dintai care se plang de scurtimea lui." Prin urmare, nu au timp decat aceia care nu sunt in stare sa si-l dramuiasca asa cum trebuie, adica aceia care sunt tinuti de "patima programului dezordonat", deoarece oricare ar fi durata timpului, stiinta intrebuintarii lui il poate face intotdeauna sa mai lung.

Sa fie aceasta insa cu adevarat o patima personala sau doar o simpla stare de fapt a lucrurilor? Gandul imi spune ca programul dezordonat a ajuns patima, si inca una foarte perfida, camuflata sub lozinci de genul "asta-i lumea", "ce sa facem, mergem inainte", "asta este societatea", "si ce daca nu am timp de nimic, toti sunt asa".

Imi dau seama ca programul dezordonat este o patima mai ales privindu-i pe cei foarte putini dintre noi care inca au inca timp pentru toate, care le fac pe toate ale zilei si inca le mai ramane ceva timp pentru ei. Un cuvânt al lui Marcel Proust m-a pus pe ganduri, si anume: "Zilele sunt egale pentru un ceasornic, dar nu pentru un om." Acum imi dau seama de ce zic multi oameni, mai ales dintre cei de la oras, cum ca "timpul s-a scurtat, ora nu mai e cum era o data" si altele asemenea.

Omul gaseste timp pentru a face multe, insa foarte rar pentru a le face pe cele ce merita cu adevarat timpul alocat lor. E timp pentru a face lucruri proaste si nefolositoare, insa niciodata nu e timp pentru a face lucrurile cele bune. Aici se descopera inselaciunea diavolului - intotdeauna va gasi omul timp pentru a-si petrece ziua in orice altceva afara de rugaciune, citire si asezare sufleteasca.

Daca omul primeste o invitatie la distractie, cu siguranta va gasi timpul necesar spre a o satisface, insa "o invitatie" la biserica, la Sfanta Liturghie sau la o alta slujba, de cele mai multe ori vine cand omul are programul prea incarcat sau este deja prea obosit pentru altceva. Deci timp avem, insa nu il folosim in ceea ce merita cu adevarat.

Sfintii Parinti sunt foarte categorici in privinta folosirii cu intelepciune a timpului. Astfel, ei ne indeamna neincetat sa ne chibzuim cu mare grija fiecare zi, fiecare ceas, fiecare clipa, caci orice clipa poate naste vesnicia. O clipa poate insemna o vesnicie, pentru ca fiecare clipa ne poate costa vesnicia. Nicolae Iorga, gandind la moarte, spune urmatorul cuvânt: "Pierzi in viata ani la rand si la moarte cersesti o clipa." Nici un om nu stie cand va muri, nici un om nu stie cand va inceta a mai putea lucra in

timp, nici un om nu stie clipa de care ii va atarna vesnicia.

Frumos spune o minte luminata: "Nu poti omori timpul fara a insulta vesnicia." Prin urmare, un om care isi pierde timpul sau il foloseste in ce nu trebuie, se arata a fi nebagator de seama si indiferent fata de viata vesnica ce va urma acesteia de aici. Ba mai mult, omul dezordonat nu va pierde doar vesnicia, ci inca si restul vietii pe care o mai are de trait pe acest pamant. Astfel, "pierderea vremii bune este samanta si maica vremii rele", dupa cum spune Dimitrie Cantemir.

Parintele Gheron Iosif vorbeste despre programul de peste zi al omului ca despre o mare datorie, un program dezordonat fiind asociat unei vietii lipsita pana si de cea mai mica asezare. El aducea adesea in fata ucenicilor programul marilor nevoitori athoniti, spunand: "Una dintre principalele caracteristici ale nevoitorilor binecuvantati era exactitatea programului vietii lor. (...) Inceputul dobandirii caracterului si personalitatii se afla in staruinta de a urma un mod de viata programat si sistematizat. (...) Prin respectarea unui program statornic, omul dobandeste hotarare si barbatie, lucru foarte important si absolut necesar in viata noastra, mai ales pentru ca nevointa noastra este lupta, si inca una crancena. (...) Programul in viata este contributia cea mai importanta la sporirea duhovniceasca."

Lumea are nevoie de o pauza, de o clipa de liniste, in lupta ei de a rezista vitezei actuale. Sa parasim zgomotele si sa dam inapoi lumii linistea de care are nevoie; sa lasam telefonul mobil sa se "odihneasca" si televizorul sa se "racoreasca"; sa nu mai iesim din casa fara vreun rost bine determinat; sa ne asezam pe fotoliu sau in pat, chiar fara a adormi; sa luam in mana o carte buna si sa vorbim cu omul despre om si, cu atat mai mult, sa vorbim cu Dumnezeu despre tot.

Sa parasim deci acele fapte care ne fura, chiar impotriva vointei noastre, ore intregi de peste zi. Sa ne nevoim in a ne pune ordine in programul zilnic, in savarsirea sustinuta a celor bune si folositoare si in parasirea acelor fapte "sugative" de timp.

Amanarea este hotul timpului !

Sa ne amintim de canonul de rugaciune, de rugaciunea de dimineata, de rugaciunea de seara, de rugaciunile din vremea mesei, de vorbitul in liniste cu sotia, cu mama, cu copilul, cu fratele sau cu un prieten. Sa ne amintim ce inseamna a sta si a asculta in liniste o melodie sau a citi o carte.

Cat de bine se regasesc toate cele spuse mai sus in poezia "Glossa", a lui Mihai Eminescu. Redau aici doar cateva fragmente din aceasta poezie.

Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi si noua toate;
Ce e rau si ce e bine
Tu te-ntreaba si socoate.

Multe trec pe dinainte,
In auz ne suna multe,
Cine tine toate minte
Si ar sta sa le asculte ?!

Tu asaza-te deoparte,
Regasindu-te pe tine,
Cand cu zgomote desarte

Vreme trece, vreme vine.

Teodor Danalache

Sursa: <http://www.crestinortodox.ro/sfaturi-duhovnicesti/programul-dezordonat-patima-camuflata-98701.html>

Cuvânt despre criza...

Scrisoarea a 8-a a Parintelui Nicolae Velimirovici, preotului Karan, despre criza mondiala

Ma intrebi, omule al lui Dumnezeu, de unde vine criza actuala si ce inseamna ea. Cine sunt eu ca sa ma intrebi despre o taina atat de insemnata? „Vorbeste cand ai ceva mai bun decat tacerea”, spune Sfantul Grigorie Teologul. Si desi socot ca tacerea este acum mai buna decat orice vorbire, totusi, din dragoste fata de tine, iti voi infatisa ceea ce cred eu despre problema pe care mi-ai pus-o.

„Criza” e un cuvânt grecesc, si inseamna „judecata”. In Sfanta Scriptura acest cuvânt este intrebuintat des. Astfel, Psalmistul spune: pentru aceasta, nu vor invia necredinciosii la judecata (Psalmul 1, 5), si in alt loc: mila si judecata voi canta (Psalmul 100, 1). Inteleptul Solomon scrie ca de la Domnul se face judecata omului (Pilde 29, 27). Insusi Mantuitorul a zis ca Tatal toata judecata a dat-o Fiului, iar ceva mai incolo ca acum este judecata lumii acesteia (Ioan 5, 22; 12, 31). Si Apostolul Petru scrie: ca vremea este sa inceapa judecata de la casa lui Dumnezeu (I Petru 4, 17). Inlocuieste cuvântul judecata cu cel de criza, si citeste: pentru aceasta, nu vor invia necredinciosii la criza; mila si criza voi canta; Tatal toata criza a dat-o Fiului; acum este criza lumii acesteia; ca vremea este sa inceapa criza de la casa lui Dumnezeu. Pana sa vina vremurile de acum, popoarele europene intrebuintau cuvântul „judecata” in loc de criza de cate ori se abatea asupra lor vreo nenorocire. Acum a fost doar inlocuit cuvântul vechi cu unul nou si cel pe inteles cu unul de neinteles. Cand era seceta, se spunea: „Judecata lui Dumnezeu!” Cand era inundatie: „Judecata lui Dumnezeu!” Cand era razboi sau molima: „Judecata lui Dumnezeu!” Cand erau grindina, cutremure, omizi, soareci, iarasi si totdeauna: „Judecata lui Dumnezeu!” Iar asta inseamna: criza prin seceta, criza prin inundatii, criza prin razboaie, molimi si asa mai departe. Si actuala restriste financiar-economica este privita de popor ca o judecata a lui Dumnezeu, dar nu este numita „judecata”, ci „criza”. Ca restristea sa fie sporita prin neintelegere! Fiindca atunci cand se rosteste un cuvânt pe inteles, cum este Judecata”, se stie si pricina pentru care a venit restristea, se stie si Judecatorul Care a ingaduit-o, se stie, in fine, si scopul pentru care a fost ingaduita ea. Iar cand e folosit cuvântul „criza”, cuvânt neinteles de toti si de oricine, imeni nu stie sa lamureasca nici de ce, nici de la cine, nici pentru ce. Aceasta este singura deosebire dintre criza actuala si criza care este de la seceta sau inundatie sau razboi sau molima sau omizi sau vreo alta napasta.

Ma intrebi de cauza crizei actuale, sau de cauza actualei judecati a lui Dumnezeu. Cauza este intotdeauna aceeaasi. Cauza secetelor, inundatiilor, foametelor si a celorlalte flageluri ale neamului omenesc este si cauza crizei actuale. Apostazia oamenilor. Prin pacatul apostaziei au provocat oamenii aceasta criza, si Dumnezeu a ingaduit-o ca sa-i trezeasca, sa le destepte constiinta, sa-i induhovniceasca si sa-i intoarca la Sine. La pacate moderne, criza moderna. Si, cu adevarat, Dumnezeu S-a slujit de mijloace moderne pentru a-i cuminti pe oamenii moderni: i-a lovit prin banci, prin burse, prin finante, prin valuta. A rasturnat casele de schimb valutar din intreaga lume, ca oarecand mesele schimbatorilor de bani in templul din Ierusalim. A pricinuit o panica nemaipomenita intre comercianti si schimbatorii de bani. Inalta, coboara, schimba, tulbura, inspaimanta: face totul ca trufasele capsoare ale inteleptilor europeni si americani sa se trezeasca, sa li se destepte constiinta si sa se induhovniceasca. Ca cei ancorati in limanul sigurantei materiale sa isi aduca aminte de sufletul lor, sa isi recunoasca faradelegile si sa se inchine Dumnezeului Preainalt, Dumnezeului Celui viu. Cat va tine criza? Atata timp cat duhul oamenilor va ramane neschimbat. Atata timp cat trufasii pricinuitori ai acestei crize nu vor capitula in fata Celui Atotputernic. Atata timp cat oamenii si popoarele nu se vor gandi sa traduca neintelesul cuvânt „criza” pe limba lor si sa strige cu suspinare si pocainta: ”Judecata lui Dumnezeu!” Spune si tu, cinstite parinte, „judecata lui Dumnezeu” in loc de „criza”, si totul o sa-ti fie limpede.

Sanatate tie si pace!

sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici, Raspunsuri la întrebările lumii de azi – volumul 1, Editura Sophia, Bucuresti, 2007

Sursa text: <http://cidadededeus.wordpress.com/2009/05/12/cuvant-despre-criza/>